

III.

Midlertidig Lov af 27. Oktober 1917 angaaende overordentlig Hjælp til arbejdsløse m. m. gælder kun for Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser. Naar man har givet disse en Særstilling med Hensyn til Adgangen til under de foreliggende ekstraordinære Forhold at oppebære offentlig Understøttelse, har det i væsentlig Grad sin Grund i, at man har anset det for praktisk ved Uddelingen af de Masse-Understøttelser, som der under en udbredt Arbejdsløshed bliver Tale om, at gøre Brug af de velorganiserede og vidtforgreneede Institutioner, som de anerkendte Arbejdsløshedskasser er. En af de betydeligste Vanskeligheder ved saadan Ydelse af Hjælp i stor Stil er den at faa Hjælpen organiseret paa rette Maade, og det er derfor en stor Vinding, naar man kan knytte Hjælpen til allerede bestaaende, offentlig kontrollerede Organisationer. — Men dernæst er Forholdet for Arbejdsløshedskassemedlemmernes Vedkommende det, at man her udelukkende har at gøre med ubemidlede Lønarbejdere, altsaa med Personer, som — naar Arbejdsløshed indtræder — i Kraft af deres Ubemidlethed saa godt som altid vil trænge til Hjælp, og som det derfor er rimeligt at yde denne uden indgaaende Undersøgelse af deres individuelle Trangforhold. Ved at yde Hjælpen paa denne Maade opnaas en Lettelse i praktisk Henseende; men navnlig er det af største Betydning for den, der paa Grund af Forhold, som han ikke selv i mindste Maade har Raadighed over, er kommen i Trang, at Hjælpen ydes ham som noget, han uden nærmere Undersøgelse er berettiget til. Dette Standpunkt har det været saa meget mere rimeligt at indtage overfor Arbejdsløshedskassemedlemmer, som disse selv gennem betydelige Bidrag til Arbejdsløshedskasserne har gjort deres til at sikre sig mod Arbejdsløshed, saaledes at det offentliges Støtte bliver Hjælp til Selvhjælp.

For at gøre Arbejdsløshedskasserne bedre egnede til under den ekstraordinære Situation at tjene deres Formaal, blev der ved Loven af 27. Oktober 1917, I. Afsnit, indført visse *Lempelser* i Reglerne for Ydelse af ordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Ved Lovens § 1 ophævede man saaledes den hidtil gældende 12 Maaneders Ventetid (en Ventetid af 1 Maaned blev senere indført ved Lov af 8. Februar 1918, hvilken Ventetid ved Lov af 1. Juli 1918 blev udvidet til 2 Maaneder); endvidere gav man i § 2 Regler om Ydelse af Understøttelse i visse Tilfælde til Medlemmer, som ikke er fuldt arbejdsløse, men hvis Arbejdstid er nedsat; og endelig bestemte man i § 3, at den forud for hver Understøttelses-Periode gaaende Ventetid i alle Tilfælde skulde nedsættes til 6 Dage. Disse Lempelser blev ved Lov af 8. Februar 1918 supplerede med et Par yderligere Lempelser dels angaaende de i Arbejdsløshedskasselovens § 13, 6te Stykke, fastsatte Tidsfrister vedrørende midlertidigt Arbejde, og dels med Hensyn til Ydelsen af Understøttelse til arbejdsløse Medlemmer under 18 Aar. Loven af 8. Februar 1918 indførte tillige en *Skærpelse*, idet den be-